

ELS NOSTRES POETES

Apòstols i cabdills,
llanceu el crit d'alarma!
Savis, tècnics, obrers,
forceu les vostres màquines!
Genis de totes arts,
embelliu-nos la tasca!
Homes, dones, infants
de tota llengua i raça,
els misers, els vençuts,
ramada innumerable,
responeu! Engrossiu
el clam que us agermana!
Encara hi som a temps!
Encara, encara, encara!
Destruïrem un món
estúpid i sense ànima!
Cavem els fonaments
d'una vida més alta!

Quan tindré cinquanta anys (fragment)

PERE QUART (1899)

DINS D'AQUEST NUMERO HI TROBAREU:

- Terra de poetes** (pàgina 3)
- I. Certament Literari** (pàg centrals)
- Inventari de Riella: La Mort** (pàg 7)
- Reflexions entorn de la vaga dels mestres**

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cuñat Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet,
Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluçh, Pere Mora,
Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera.

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.
Estranger 250 ptes.
Número solt 20 ptes.
Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO
Telèfon 530776 — Les Pallargues
Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ
Telèfon 390222 — Preixens
Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU
Telèfon 390154 — Agramunt
Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO
Telèfon 390635 — Agramunt

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA
Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU
Telèfon 390133 — Agramunt
Sr. GUILLEM VILADOT PUIG
Telèfon 390087 — Agramunt
Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

El lector opina...

Fa un parell de mesos semblava que s'anava a donar solució a un problema que des de fa molts anys preocupa a molts agramuntins: La Barretina.

En el moment d'escriure aquesta nota creiem que les gestions que en aquells dies es portaven a terme per trobar una solució, estan parades. No és la nostra intenció d'explicar, ara i ací, el significat que aquesta entitat tan volguda pels agramuntins tingué en el seu moment, ni la que té ara, com tampoc el camí recorregut des de 1939 fins a la situació actual. El que sí creiem el nostre deure és el de donar un crit d'alerta a totes les parts interessades —que com més temps passa més n'hi ha— i molt especialment al poble d'Agramunt perquè entre tots es resolgui aquesta qüestió tan sentida per tots els agramuntins.

L'esforç de tots els homes i dones que bastiren aquella entitat, orgull de tota una generació esperançada, no s'ha d'oblidar ni s'ha de perdre. Tinguem-ho tots molt en compte.

Esquerra Republicana de Catalunya
AGRAMUNT

N. de la R. Aquest comunicat ens arribà a mitjan mes d'abril, quan l'edició de SIO ja estava tancada.

Sr. Director:

Me refiero a la carta aparecida en esta sección referente al Instituto y que firma J. Cots.

Quiero suponer que el señor Cots ignora el proceso que llevó a la consecución del Instituto, y para aclarar de una vez cierto confusionismo, me place brindarle la debida información:

Como consecuencia de unas gestiones encaminadas a conseguir paliar el déficit escolar, el Ayuntamiento, que presidía entonces el señor M. Mazón, se vio gratamente sorprendido con la adjudicación de uno de los Institutos de Enseñanza Media que el Ministerio tenía proyectados.

La compra de los terrenos para su ubicación fueron también obra de dicho Consistorio, del cual el señor Inglés era entonces Consejero.

Sin ánimo de ignorar la meritoria puesta en marcha que realizó después el señor Inglés, creo que hubiera sido más justo puntualizar estos hechos, dando a César lo que es de César...

El comentario de hechos pasados requiere información y, además, objetividad por encima de cualquier matiz político.

Atentamente,

XXX.

N. de la R. Advertim, una vegada més, a qui envii col·laboracions a SIO, que no es publicaran si no van escrites a màquina i a doble espal.

Senyor Director:

A mitjan del passat mes d'abril, el Director General de Institucions Penitenciàries visità la presó Model de Barcelona. D'aquesta visita tota la premsa catalana, i suposo que molta de la resta de l'Estat Espanyol, se'n féu ampli ressò. També ho va fer la ràdio i la RTVE (Miramar). Per primera vegada tots aquests mitjans de comunicació pogueren entrar en un establiment penitenciari i informar àmpliament l'opinió pública de les condicions de vida dels reclusos.

Agrairia, Sr. Director, que tot això ho posés en coneixement de l'humorista-col·laborador de SIO, Sr. Creus, perquè pugui llegir la premsa d'aquells dies, ja que entenc, per l'acudit que publicà el passat número de la revista, que no pogué fer-ho en el seu moment.

J. Bertran

ESCOLA D'ESTIU

S'obrirà, per a nois i noies, els propers mesos
de juliol i agost.

Classes de Música, E. G. B. i B. U. P.

(assignatures de lletres)

Per a més informació adreceu-vos a casa Maria Ros
(germans Añé)

AGENDA

ABRIL — Dia 21 TEATRE I PREMIS.

Aquesta nit, al Casal i amb entrada lliure, per gentilesa de l'Associació del Personal de «la Caixa», la B. A. T. de Tàrrrega ha representat l'obra de J. P. Sartre «Morts sense sepultura» amb versió catalana de M. de Pedrol.

Abans de començar l'obra teatral, es féu el repartiment de premis als diferents guanyadors del Ier. Certamen Literari Sant Jordi.

Dia 23 SANT JORDI

La diada del Patró de Catalunya d'enguany, no ha tingut massa ressò a la Vila; Algunes senyeres als balcons i la presència, a la plaça de l'Església, d'una paradeta de l'Esquerra Republicana de Catalunya on venien, entre altres coses, les roses típiques de la diada. La notícia més comentada del dia fou, el trobar-nos en sortir de casa, amb la majoria de carrers i places retolats en català (en uns papers enganxats, generalment, sota les plaques en castellà), cosa que degueren portar a terme, algú o alguns, durant la nit.

Dia 25 CINE

Aquests cinc últims dies passats s'ha projectat als cinemes locals, la pel·lícula «Carne apaleada» basada en una novel·la, del mateix títol, de la que n'era autora una filla de la Vila; Agnès Palou Ros.

Dia 27 «LA CAIXA DE LES EINES»

L'Obra Cultural de «la Caixa» ens ha ofert aquest mes i a la seva biblioteca un cicle sobre «bricolage»; El nassat dia 24 parlaren sobre «Pintura i empaquetat», avui o han fet de «Fusteria». També el passat dia 22, al Foment Parroquial i per als infants, tingué lloc un festivall de Tifelles patrocinat per la mateixa entitat.

Dia 28 VAGA

A dos quarts de deu d'aquesta nit s'ha celebrat una reunió de pares d'alumnes que havien estat convocats pels mestres d'E. G. B. del nostre Grup Escolar, a l'objecte d'informar-los dels motius que han provocat l'atur en l'ensenyament que fou inicial el passat dia 18. Pel que es veu, la vaga és de duració indefinida i podria persistir fins i tant que el Ministeri d'Educació i Ciència no admeti, com a mínim, el diàleg per a tractar les reivindicacions socio-econòmiques a què aspiren els Mestres Nacionals.

Dia 30 EXCURSIONS

Ahir la començaren, i per tres dies, components i simpatitzants de la Coral d'Avui que visitaran, Burgos, Vitòria i Logroño.

Avui, i aprofitant aquests dos dies de festa, han marxat cap a Pamplona i Logroño els «grans» i acompanyans dels que cantaren les Caramelles Els «mitjans» d'aquest grup ja feren la seva excursió al «Monasterio de Piedra» el passat diumenge dia 16.

També tenen programades excursions, en diferents diumenges d'aquest proper mes de Maig i en llocs no tan llunyans, els components de la Coral Bon Cant, i els «petits» de les Caramelles.

Dia 30 CONFERENCIA - COL·LOQUI

Organitzada pels membres locals de l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha tingut lloc, aquest migdia, a l'«Avenida I» sobre el tema «La Generalitat, Avui». L'assistència fou gairebé d'un centenar de persones.

MAIG — Dia 9 REUNIO A CA LA VILA

Els partits E. R. C., P. S. O. E., C. D. C., U. D. C., P. S. U. C., i P. C. O. C. juntament amb les centrals sindicals C. C. O. O., U. G. T. i U. de P. i el Congrés de Cultura Catalana foren citats a l'Ajuntament per tal de ser informats de les Normes Subsidiàries sobre Urbanisme que el consistori té projectat posar properament a informació pública. Els grups abans esmentats —excepte el P. S. U. C., la U. de P. i el C. C. C. que no hi assistiren— els representants del Consistori acordaren reunir-se de nou el dia 17 per tractar sobre aquest important tema, ja, amb més profunditat.

Dia 15 SANT ISIDRE

Avui els pagesos han celebrat la seva festa patronal amb l'acostumada Benedicció dels tractors. Hi participaren un centenar de màquines amb la presència destacada de quatre carrosses molt ben guarnides que donaren un nou alicient a la festa.

TERRA DE POETES

«Però hem viscut per salvar-nos els mots, per retornar-vos el nom de cada cosa, perquè seguissiu el recte camí d'accés al ple domini de la terra»

Salvador Espriu

Fa pocs dies, els joves han celebrat el «Primer Certamen Literari de Sant Jordi». La major parte de les obres presentades pels concursants eren poesies. Per què? Com s'explica que els infants i els joves que remenen tanta prosa (rondalles, contes, còmics, novel·les) a l'hora de concursar en un certamen literari escolleixin el vers? Com es pot comprendre que els joves estudiants, en el moment d'escriure unes ratlles, es decantin per la poesia —l'autèntica literatura—, quan a l'escola en realitat no se n'ensenya?

Potser és perquè la poesia la portem en l'esperit. Als catalans ens ha agradat sempre la poesia. El vers és un dels punts que configura el nostre tarannà. El nostre caràcter un xic introvertit ens ha fet mirar més endins que enfora. I sempre hem sabut trobar el vers al costat de la terra. Quan hem hagut d'afrontar qualsevol dificultat, hem callat i, sense moure'ns de casa hem desfogat els nostres sentiments escrivint poemes. Si les circumstàncies no han permès una relació normal amb els nostres, hem cantat amb poesia la nostra disort; i aquests cànts han donat esperança nova als nostres cossos quasi batuts. La nostra manera de ser té quelcom de poeta; com s'explica, doncs, que s'hagin venut vuit mil exemplars de les obres completes d'Espriu —xifra que, tenint en compte els lectors habituals de català, és elevadíssima? Com s'explica que els millors autors de les lletres catalanes hagin estat o siguin poetes i no, prosistes? Com s'explica la profusió de nous poetes que editen per primera vegada els seus versos? Com s'explica que, estant amb una colla d'amics, preguntis si a algú li agrada la poesia et responguin que sí i que ells també escriuen poemes?

Recordo les declaracions d'un professor estranger on afirmava la gran puixança que tenia a Catalunya la poesia; s'admirava de què en una literatura de minories com és la nostra s'edités tanta poesia i, a l'ensens, es llegís amb tanta facilitat. El dit professor estava sorprès d'aquest fet, ja que comparava la nostra producció poètica amb la de la seva llengua, que era molt més important, i reconeixia que a Catalunya el vers tenia molta més força, tant quantitativament com qualitativa.

Els joves d'ara, els nostres joves que escriuen poesia, aquests bards que han escrit amb línia trèmola composicions potser no del tot reeixides —però que porten un afany de superació innegable— són llucs que prometen, són flors de primavera que esperen el ròsec del temps per fruitar esponeroses a la tardor.

El poeta ha hagut de bregar per mantenir «els mots de cada cosa». Al capdavall s'ha aconseguit. Ja podem confiar en les noves sables. Els relleus han arribat. Tenim poetes a casa! Alegrem-nos-en, perquè la llavor no es perdrà!

Joan Puig

COSES DE LA PARRÒQUIA

CURSET DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

Durant cinc dissabtes consecutius s'ha fet un curset de preparació al matrimoni a càrrec d'un equip de matrimonis de Barcelona, que esperem hagi estat ben profitós per a totes les parelles que l'han seguit.

ROMERIA A LURDES

Com altres anys, la Diòcesi d'Urgell ha preparat una peregrinació a Lurdes per als dies 5, 6 i 7 de juny. El Sr. Bisbe presidirà tots els actes que es facin. El preu del viatge (autocar i dos dies complets d'Hotel) serà d'unes 3.500 pessetes.

CAPELLA DEL RIU SIÓ

S'han començat ja els treballs d'ajardinament dels voltants de la Capella que acabaran de donar-li l'ambient que li correspon.

Durant el mes d'abril s'han rebut donatius per un total de 72.669 ptes., que amb les 108.317 rebudes anteriorment, totalitzen 180.986 ptes.

MES DE MAIG

Tots sabem que aquest mes és el dedicat a la Verge Maria. Abans es celebrava de forma molt destacada als col·legis i la Parròquia, cosa que porta als que ja son grans molts agradables records. Avui l'Església continua festejant la Mare de Déu de manera especial en aquest mes, en la nostra parròquia es fan pregàries especials tots els dies abans de la Missa vespertina.

C.

EL FRACÀS ESCOLAR

De les preocupacions que amenacen la tranquil·litat de la família, el fracàs escolar ocupa sense cap mena de dubte un lloc de primeríssima importància.

És bastant corrent veure en els pares el temor al suspens, inclús abans que el fill vagi a col·legi i aquesta inquietud es mantindrà durant tot el temps d'escolaritat, accentuant-se en els moments més crucials de la vida escolar com són l'aprenentatge de la lectura, quan es passa a segona etapa i en començar el bachillerat (BUP).

Es dona molts casos de nens intel·ligents que tenen un aprenentatge difícil i lent degut a errors que s'han fet abans o al principi de la seva vida escolar. Un dels primers errors dels pares és voler que els fills comencin massa aviat aquest aprenentatge. Creuen que fan bé en ensenyar a llegir el nen abans de temps per adelantar un anys als altres. L'aprenentatge de la lectura comença als cinc anys per poder-ho fer bé als sis anys i queda molt més definit així, que quan es comença massa aviat.

Quan el nen comença a distingir les lletres, els pares s'imaginen que només falta un pas per a saber llegir, però després d'haver aconseguit un èxit fàcil es decepcionen veient que els progressos no avancen gaire. Es pot donar el cas que un nen precoç ho aconsegueixi, però no pot adonar-se del que l'exigeixen. En aquest cas es neguen a seguir quelcom que avorreix, o bé aprenen de memòria el que endivinen que han de llegir i així arriben a l'època de la lectura amb una mentalitat de lloro. Com a conseqüència necessitaran més temps que els altres per descobrir en la lectura un plaer, i també podria ésser que aquests estudiants intel·ligents es tornessin estudiants negatius per no haver seguit el camí de la lògica. Així, doncs, els aprenentatges prematures poden complicar la tasca dels mestres contràriament al que puguin pensar els pares.

D'altra banda tampoc no ha de ser motiu de preocupació pels pares que el nen tardí una mica en començar a enraonar perquè la majoria d'aquests retardaments són «simples» i si no és sord o faltat d'intel·ligència arribarà a la normalitat més endavant i sense cap mena de dificultat.

Un altre error relacionat amb la lectura és el canvi de mètodes durant l'aprenentatge. Hi ha dos mètodes que es fan servir normalment, el que comença per ensenyar les lletres, i el global, que comença ensenyant paraules senzilles. Els dos mètodes donen bons resultats, però si un nen comença un d'aquests mètodes i per alguna circumstància detura la vida escolar i li canvien el mètode, a vegades es torna rebel i contradictori.

Les manifestacions de temor al fracàs són molt diferents segons el caràcter dels pares o de les circumstàncies.

Mentre hi ha pares que no accepten de cap manera un fracàs i busquen tots els senyals d'intel·ligència que puguin donar els seus fills per comunicar-les als amics, i fins i tot al mestre, altres no poden apartar del pensament els diferents obstacles que tindrà al futur, comentant fets de fills de parents o de coneguts. Encara que semblin dues postures diferents estan ben pròximes entre si perquè, al fons, és el mateix sentiment d'inquietud.

Quan, per desgràcia, es fa patent el fracàs escolar, alguns pares es resisteixen a admetre-ho durant molt de temps, i quan arriben les notes, que no s'esperaven o no es volien esperar, es fan els cecs, adopten una actitud d'evasió de tot allò que els podria dur a admetre l'existència d'aquestes dificultats, com poden ser els canvis d'impressions amb el mestre o esquivant tota mena de conversació amb el fill relacionada amb els problemes escolars.

Els pares que es preocupen de les dificultats escolars, s'eviren amb freqüència en veure l'actitud de despreocupament i deixadesa, mentre ells estan inquietats pel seu pervenir.

Uns escolars obren com si n'hi hagués prou amb ignorar o dissimular el fracàs escolar per fer-lo desaparèixer i parlen solament de les bones notes o d'aquelles apreciacions alentadores, mantenint així tota la família amb un clima d'optimisme que indubtablement canviarà quan arribin les notes que revelaran la veritat.

D'altres busquen la manera de lliurar-se de la responsabilitat procurant donar alguna explicació que el deixi fora de culpa. Acusarà de exigent o injust; els companys de taula que enraonen i el molesten; els germans que no el deixen treballar i fer els deures, o també perquè no, els pares que els fan fer alguna feina a casa o encàrrecs. Però en aquestes acusacions descobreix un sentiment de culpabilitat.

El mitjà més adient pels pares per a trobar la manera de reduir les dificultats, no és precisament la de sentir-se envergonyits i sentir engoixa pel que puguin pensar els amics o parents. En primer lloc, quan s'adonen del problema, han d'assegurar-se que ningú dins de la família consideri el fracàs com un mal vergonyós, sinó com un obstacle natural que es podrà solucionar tractant-lo convenientment. Un dels primers fins a aconseguir serà ensenyar a elevar-se sobre ell mateix amb un esforç de la voluntat, però és perillós fer treballar el nen pel damunt del seu nivell real, perquè es corre el risc de reduir l'eficàcia a límits inferiors als de les seves possibilitats habituals.

Les mateixes notes, bones o dolentes, no s'han de considerar com a sancions, sinó com avaluació de treball i com a punt de referència.

Si els pares volen ajudar el seu fill tampoc l'han d'afeixugar repassant-li les lliçons, vigilant d'una manera insistent que faci els deures perquè el nen ha d'aprendre a ser l'únic responsable del que fa, però sí que, d'una manera confiada, podran mostrar interès pel seu treball.

El nen té necessitats que l'escola ha de satisfer. Les contínues reformes estan basades en aquest principi encara que a la pràctica es trobi molts problemes. Coneixent les necessitats del nen, els pares estaran amb situació de poder escollir el sistema pedagògic més adequat per dur a terme la transmissió del món escolar.

J. Lluch

Carrers en Català

Ja fa dies que anem insistint en diferents escrits, en aquesta revista, sobre la necessitat que els rètols dels carrers, siguin traduïts al català.

Si ens permeteu fer una mica de memòria, us direm que tot això va començar el mes de gener de l'any passat. A la pàgina de «La Senyera», a Sió, un escrit titulat **RE-TOLS EN CATALÀ**, exigia la traducció dels noms dels carrers al català i el canvi d'alguns altres al seu nom popular.

Al mes de setembre del mateix any, i en la mateixa pàgina, el Secretariat Local del Congrés de Cultura Catalana, en una crida als veïns de la subcomarca del Sió, escrivia entre altres coses: «Creiem que com a catalans, ja que formem una comunitat diferenciada i amb una personalitat pròpia, tenim el DRET d'exigir la catalanització dels nostres carrers, plaçes...»

El mes següent, la Comissió de Premsa de «La Senyera» signava un article titulat **VOLEM...**, en el que endemés de demanar els carrers en català, ens feia donar

que l'Ajuntament d'Agramunt no ha mogut un dit perquè a Agramunt tinguem els rètols dels carrers escrits com Déu mana.

I arribem a la vigília de Sant Jordi d'aquest any, vint o vint-i-cinc joves agramuntins ens vàrem passa mitja nit en blanc i poc a poc vàrem anar retolant, un a un, quasi tots els carrers de la nostra vila; és clar que els rètols eren de paper bast, escrits amb retolador i enganxats a la paret amb cola barata, però estem segurs que molts agramuntins se'ls estimen més d'aquesta manera, que no pas, fets de marbre, però escrits amb castellà.

Ja veiem que l'Ajuntament no vol pagar els rètols dels carrers, que els és igual que siguin escrits en català com que ho continuïn sent amb castellà, però el que us podem assegurar és que nosaltres no pararem fins que vegem els carrers en català, i si els de paper cauen, els tornarem a enganxar.

**COMISSIÓ DE PREMSA del
Centre de Joves «La Senyera»**

I. Certamen Literari San Jordi

El 1.º Certamen Literari Sant Jordi va cloure el passat divendres, 21 d'abril amb l'acte d'entrega de premis als guanyadors, que va tenir lloc durant la vetllada organitzada pel personal de la Caixa amb motiu de la festa de Sant Jordi.

El nivell de participació ha estat més elevat en la primera i segona categories. Tots ells, amb molta imaginació i entusiasme; han descrit amb prosa o poesia, els diferents aspectes de la nostra vila. En les altres dues categories, si bé no ha estat tanta la participació, s'han vist plenes de bones mostres de redacció amb els més variats temes.

Els guanyadors han estat:

1.ª Categoria (fins a 7 anys)

- 1.º Primavera, d'Anna Bertran i Solé.
- 2.º El mar, de Meritxell Solé i Pedrós.
- 3.º Com canten els ocells, de Rosa M.ª Llorba.

2.ª Categoria (de 8 a 12 anys)

- 1.º Agramunt, Agramunt, de Cristina Figuera i Gasull.
- 2.º La realitat, de Montse Ortiz i Quer.
- 3.º La meua vila d'Agramunt, d'Antoni Alcalá i Solé.

3.ª Categoria (de 13 a 16 anys)

- 1.º Vull un món d'alegria, de Neus Pons.
- 2.º Canta, de Mercè Pedrol i Rovira.
- 3.º Paraules, de Ramon M.ª Invernon i Badla.

Accèssit a l'obra: La població d'Agramunt, de Miquel Solé i Torres.

Accèssit a l'obra: Els Austries dins Catalunya, de Ramona Solé i Torres.

4.ª Categoria (de 17 anys en endavant)

- 1.º Soroll, de Judith Castellà i Escolà.
- 2.º No és res, d'Ignasi Ribera i Roqué.
- 3.º Divagacions entre sol i sol, de Montse Puiggené i Vallverdú.

Agraim la desinteressada ajuda que ens han donat, al personal de La Caixa i a l'Ajuntament, que ens ha donat 4.000 pessetes a no tornar i que espera que l'any que ve hi tornem.

Coordinadora de Joves d'Agramunt

Una de Titelles

La violació dels drets humans

La quinta columna

El Sant Pare intercedeix pels seus seroents

La dona plora, la filla riu

Cafè, copa i cigar

Mà enlaire en consonància a la salutació

Visió - platònica

Algú acaba de morir

Els fills de la sort

Gran cremada de camises gastades

Més que un rapte

El fracàs de la desunió

Els consistoris es reuneixen a Ginebra

La tornada a la «dedocràcia»

Dolor i furor

Els fills ja no ploren

R. I. P.

Josep M.ª Silvestre i Rossell

...«¡Claro que
utilizo herbicidas!,
pero, cada día tengo
más problemas con
las gramíneas. ¡No
sé que hacer!»

«¿Pero hombre, aún
no te has enterado
que Ciba-Geigy
tiene el Primextra
líquido?»

*Pruébalo y me darás
las gracias».*

Para Primextra líquido no existen malas hierbas «difíciles»

...porque no distingue entre hierbas «fáciles» y «difíciles».

Tanto en pre-emergencia como en post-emergencia precoz, su aplicación controla las gramíneas y elimina las demás malas hierbas. ¡Sin distinción!... pero, con seguridad para los cultivos que seguirán al maíz.

Primextra líquido... lo que Ud. esperaba:

La solución a todos los problemas de deshierbe en el cultivo del maíz.

Primextra líquido se halla inscrito en el Registro Oficial Central de Productos y Material Fitosanitario, con el número 12.583/81, categoría A (A-B).

Quedamos a su disposición para facilitarles información más completa. Solicite nuestro material informativo o una visita.

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado, 1628
Barcelona

Solicítelo a nuestros distribuidores o a nuestra Delegación en Lérida:

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, Letra A
Telf. 23 28 91

CIBA—GEIGY

Creadores de productos químicos para una agricultura moderna

Primextra® líquido

® = Marca registrada de Ciba-Geigy S. A. Basilea (Suiza).

inventari de riella

LA MORT

per Guillem Viladot

Enterrar vol dir colgar a terra. És un deure social enterrar els morts. Però, els enterrem de debò? de fet, fins i tot a l'hora de la mort hi ha descripcions de classe. Els qui poden colloquen els seus difunts en níxols. Els humils enterren els seus morts. La terra sempre és dels humils, i per la seva humilitat són enterrats: colgats a terra, tornen a la terra. Tots som de la terra, però hi ha qui li té por i en fuig i, a l'hora de la mort, vol «sobreviure», vol que el seu cos es conservi al llarg del temps. El seu cos? què és el cos sense vida? Pura substància orgànica: pastura d'arrels. Però hi ha qui tem convertir-se en herba, fulla, batec de rames, punta de xiprés. Hi ha qui oblida que res no és crea ni es destrueix: només es transforma, ens ensenyaven a l'escola. És trist tenir el cos allotjat en un níxol per a ser, per sempre més, badall de foscor, solitud de calavera. En canvi, es una esperança ser enterrat i, amb llestesa, ser cremat per l'escalf de la sementera i convertir-nos en adob sota les plujes del temps. I mentre vivim cal enterrar tot allò que no som nosaltres però que ens han endossat amb el nom de «cultura», perquè a l'hora de la mort només hem de ser nosaltres sols.

(La caixa fou emplaçada en un elevador automàtic. Es polsà un botó i la plataforma va ascendir fins al tercer pis de níxols. La vanitat de la família era tan gran que se'n necessitaren dos, de níxols. Hi ha qui conrea tant les pompes mundanes que les perllonga fins a convertir-les en pompes fúnebres. Aquells dos níxols junts defenien un espai tan ufanós que semblava un piset. Els empleats del cementiri s'hi remenaven bé per dins. Un cop situada la caixa al bell mig es preguntà a la família del difunt si li semblava bé, talment s'hagués de situar el cadàver en un punt estratègic des del qual emprendre alguna volada. Amb la conformitat dels parents i amics es procedí a col·locar les làpides, dues, davant dels níxols que fins i tot tenien una mica de replà que semblava una balconet sense barana. Els funcionaris municipals s'aplicaren amb molt de mestratge a l'hora de pastar el guix i fer anar la plomada. Abans es feia una mena d'envà. Ara, es tracta d'una peça prefabricada que ajusta d'allò més bé. De fet s'ha guanyat temps, però s'ha perdut emoció. Abans es

resava algun parenostre, i a vegades hi havia temps per a passar una part de rosari. Ara la gent badalla com si la mort fos la cosa més tediosa del món.)

Jo tinc deixat que un cop mort m'incineri en un crematori per tal d'accelerar al màxim la combustió que ha de sofrir el meu cos. Després, les cendres, riques en substàncies minerals, que s'esventin des del Pilar d'Almenara damunt el Pla d'Urgell, i que el fertilitzin. No és que tingui por a que se'm menguin els cucs. Més aviat és una mena de claustrofòbia: por al espai tancats, hermètics. I, per contra, una filia als espais oberts. I, a més, potser també es tracta d'un sentit gràvid, un sentit de caure, d'entrar, de penetrar, més que de pujar. Ens passem la vida condicionats per la gravidesa del nostre cos. Un cop mort, em plauria de convertir-me en pluja de pols i abatrem damunt dels recs de l'Urgell, damunt els arbres fruiters del Pla. Amb temps, encara, de convertir-me en flor d'ametller, o de pomera, o de presseguer... o en mel de romer. O que el bec d'una oreneta em pastés amb l'aigua d'una sèquia i m'integrés en la clofa del seu niu.

(Quan els dos níxols foren tapiats, un dels empleats col·locà davant totes les corones que havien acompanyat el difunt fins al cementiri: pensaments, clavells, gludols... Quina festa de flors! I cintes amb llargs acomiadaments i mostres d'amor etern. No n'havia vist mai tantes. Quin bé de déu de corones florals! I tot d'una vaig interrogar-me: per què coronem els morts? I no vaig saber contestar-me. Sempre hi ha algun per què que no sabem contestar. Potser una resposta seria que a l'hora de la mort, quan el difunt ja no se'n pot assabentar, som capaços de confessar-li tot l'amor que en vida li hem regatejat o, com passa sovint, li hem furat. És que tenim remordiments de consciència i acudim a una corona de flors per a consolar el plor? O tot plegat és pura pompa fúnebre? Davant d'aquests fets, jo he pres una decisió molt important: fer-me coronar en vida. I com que sé que algú m'estima de debò, sé que la meva voluntat serà acomplida. Si un dia d'aquests em veieu pel carrer amb una corona de flors, no us n'estranyeu: haurà estat obra de la meva dona.)

Ier Certàmen Literari

La Coordinadora de Joves, en organitzar el 1.er Certamen Literari Sant Jordi, recolzat pels col·legis i entitats, aconseguí despertar un interès popular per les belles lletres que feia molt de temps que no l'haviem constatat a la Vila i comarca. D'aquesta manera s'aconseguiria, de bell nou, assadollar el jovent en les fonts de cultura adients, per adreçar el país i conrear la nostra llenca cultural, sense encarcaments ni servatges.

L'acte d'entrega dels premis, que s'organitzà a la sala d'espectacles del Casal Agramuntí, es va veure alegrat per un juvenivol esclat de simpatia i els continuats aplaudiments als guanyadors, organitzadors i col·laboradors, per part del nombrós públic assistent.

Dels molts treballs concursants, en són representants els que publiquem a continuació, els quals

van resultar premiats i ens donaran idea de la difícil però, alhora, engrescadora tasca dels jurats, que hagueren de decidir els premis de les corresponents categories.

La 1.ª Categoria, era per a participants de fins a set anys. La 2.ª, per a participants de vuit a dotze i el jurat qualificador de les mateixes era integrat pels següents joves: Ricard Bertran, Judit Castellà, Josep Esteve, Jordi Figueres, Josep M.ª Invernón, Albert Pijoan, Josep Silvestre, Anna Suárez i Ricard Serra.

La 3.ª i 4.ª Categories, per a participants de tretze a setze anys i disset en endavant, respectivament, van ésser qualificades per: Miquel Aguilà, Antonieta Alcalà, Jaume Cufiat, Teresina Mazón, Pere Mora, Joan Novell, Joan Puig i Carme Villegas

PRIMAVERA

1.ª Categoria - 1.er Premi

Devant del meu finestró
quan jo m'alço al de matí
hi ha un moixonet que canta
que canta d'allò més fi.

Canta moixò, canta
per favor, canta per mi
canta moixò, canta
que el sol ja ha sortit.

Ja és primavera,
les flors ja han florit
i la nostra plaça
es tot un jardí.

De flors roges
que jo de tot cor
ofereixo a Sant Jordi
que és el nostre patró.

Anna Bertran i Solé
(7 anys)

EL MAR

1.ª Categoria - 2.^{on} Premi

A mi m'agradaria anar a sota al mar per
veure les flors del mar i les estrelles de
mar, les sirenes i totes les coses boniques
de sota l'aigua.

Quan l'aigua és molt fonda es veu de
color blau i quan no és fonda és de color
verd.

La gent que tenen barquets deuen ser
molt feliços.

M'agradaria que a Agramunt vingués el
mar, cada dia me n'aniria a banyar i a
jugar a l'arena y faria castells.

Meritxell Solé i Pedrós
(6 anys)

AGRAMUNT, AGRAMUNT

2.ª Categoria - 1.er Premi

Agramunt, Agramunt,
no siguis sol a lluitar,
amb tot cor i amb molta franquesa,
els veïns t'ajudaran.

Si algun dia et trobes sol
no pensis en els temps passats,
que amb destrosses i alegries
veuràs com sabràs guanyar.

Una franja lleidatana
ets tu, Agramunt estimat,
quan el teu nom anomeno
sento al fons del meu cor
amor i pau.

Hi ha persones que diuen
que la guerra et va destrossar
però jo veig que et vas
poder superar.

Res poden les coses dolentes,
per tu Agramunt estimat
tu dones alegries i penes
per a tots els teus habitants.

Tu ets famós i molt noble
com un bon lleidatà,
tens coses històriques,
artístiques que la gent ve a xafardejar

Cristina Figuera i Gasull
(11 anys)

LA REALITAT

2.ª Categoria - 2.^{on} Premi

Surto de casa de bon de matí
cansat de somiar i dormir
m'encaro amb el poble i la realitat
d'un món que cada dia es més malvat.

Pels carrers i carrerons no em canso de
[mirar

per veure si puc a algú ajudar.
Els petits ocells canten a ple vol
mentre pel món hi ha guerres de gom a
[gom
la realitat és dura, però s'ha de saber
enfrentar per a tots poder ajudar.

Demà, marxaré més lluny que la realitat,
per poder que el món marxi amb norma-
[litat
És que puc arribar a saber què és el
[que el
món vol ben bé?

Montserrat Ortiz i Quer
(12 anys)

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
GUISSONA

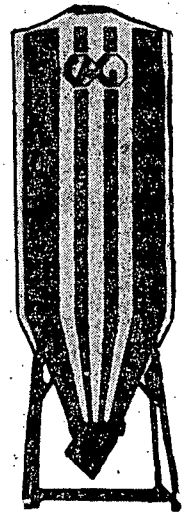
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Una
llarga...
i dolça
tradició

Chocolata **Viladàs**

Tramitacions,
Automòbils,
Passaports i
Expedients
en general

Gestoria
FEIXA

Sabateria, 6

AGRAMUNT

Llenya i Carbó

**F. Santamaria
i Fills**

Santa Esperança
Telèfon 390387

Per a un bon servei

Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.

**Funerària
(Casa Romà)**

Rapidesa.. Economia..

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

U. G. T. Unió General de Treballadors - Agramunt

El comitè local de la U. G. T. a Agramunt informa tots els seus afiliats que el passat dia 6 de Maig es celebrà, amb notable èxit, l'assemblea general extraordinària i que el nou comitè quedà constituït per votació entre els assistents, de la següent manera:

Secretari General: Emili Gil Martín
Secretaris de Finances: F. Tallaví, A. Villalva, A. Solé
Secretari de Relacions Sindicals: Francesc Verdejo Florido
Secretari de Formació: Guillem Espinosa
Secretaris de Premsa i Propaganda: J. Cifuentes, M. Florensa, M. Martín
Secretari Jurídic: Francesc Tallaví Miralles

Secretari d'Informació: Maria Roig Perearnau

Aquest comitè, també informa tots els seus afiliats, que tindrà reunions tots els divendres, per a debatre i solucionar tots els problemes d'interès general que afectin aquesta unió local.

També es fa saber a tots els afiliats a aquesta unió local, que en data propera, la qual es donarà a conèixer pròximament, es convocaran reunions per part del servei jurídic per informar tots els interessats la negociació dels convenis de la construcció, arts gràfiques i de la textil, els quals es troben en l'actualitat en debat per la patronal i les centrals sindicals.

El Secretari de Premsa: M. MARIN

**SERVEI
DE VENDA**

Ford

Garatge Vidal

Plaça del Pou, 9 - Telèfon 390863 - AGRAMUNT

Entrega immedial del seu

«*Ford Fiesta*»

Facilitats de pagament

Acceptem el seu cotxe usat
Informi's sense compromís

a **Garatge Vidal**

SANT JORDI

VULL UN MÓN D'ALEGRIA

3.ª Categoria - 1.ª Premi

Veig plorar el món amb llàgrima viva.
Veig plorar el món amb una joventut avor-
[rida].
Veig el món que plora els dies d'alegria
que no va saber viure un dia,
Joventut amiga, treballa per un món d'ale-
[gria].
o voldria veure el món riure cada dia
amb un riure d'amor, que enterrés l'agonia.
Joventut amiga, treballa per l'alegria.
Dóna-la al pobre, a l'affligit, al que té fam
[i al malalt].
Joventut amiga, treballa per l'alegria,
perquè a la teva mà tens la vida.

Neus Pons i Carrera
(14 anys)

CANTA!

3.ª Categoria - 2.ª Premi

Amiga meva,
siguis feliç,
tota la vida és teva
com un llaç sense fi.
No callis,
canta la llibertat
que tens esperança
de tornar a començar.
Agramunt et dius
t'agrada aquest nom
dins el teu cor
l'alegria neix.
Ajuda el teu poble,
et necessita
i no sap anar sol
per poder caminar.
La nit ens arriba
la il·luminada lluna
obre els ulls i
canta l'aleluia.
Alça't, desperta't
anima't, Agramunt!
tens valor com el mar
CANTA!
Diamants brillen
les cúpules del castell
maragdes somriuen
com un llaç immens,
Bodes roges.
Bateigs esbalotats
i les campanades alegren
l'església parroquial.
Fruits poblant els teus camps
préssecs, pomes i peres
serenyas i macos
com les flames del foc.
Mentre tu cantes,
el sol balla
i les valls i muntanyes
acompanyen el to.
Les noies contentes i alegres
llueixen senzills vestits
mirant pels balcons

els brillants marfils.
Fum i cendra
apaguen una foguera
que llunya hi és
al cim de la muntanya.
Les vaques munyides
mengen cada vegada més,
a les immenses praderes
del bellestar sender.
És tard,
el sol s'amaga,
les dotze toquen
campanades al retir.
Adéu Agramunt,
atrebeix-te i no tinguis por
que mentre puguis cantar
LLUITARAS!

Mercè Pedrol i Rovira
(13 anys)

SOROLL

4.ª Categoria - 1.ª Premi

Un cel fosc ens cobreix. Les cases es-
tan tristes. Agramunt és de color gris. El
soroll dels carrers vol ofegar el cant d'un
petit ocell.

Arriba al poble un vell rodamón. És tot
estrany. Porta uns pantalons foscos fins
a mitja cama, i unes sabates de color mel,
brutes de la pols del camí. La camisa és
de color cendra, de tantes estones pas-
sades a la vora del foc, i en els seus ulls
hi ha una llum diferent. Porta una flauta
estranya penjada a l'esquena.

El soroll dels carrers vol ofegar el cant
d'un petit ocell.

La llum dels seus ulls, grossos i foscos,
dibuixa un llarg caMf

caMf
caMf caMf caMf...

MOLT LLARG...

com si encara no s'haguessin adonat que
el camí havia arribat a un poble, i conti-
nuaven veient caMf

caMf
caMf caMf... **MOLT**

LLARG...

La plaça de l'església era plena de gent.
Va seure a les escales.

El soroll dels carrers vol ofegar el cant
d'un petit ocell.

Un nen petit s'atura i es queda davant
seu, mirant la flauta estranya. El vell el fa
seura a la seva vora. El nen gira el cap
sense dir res. Els seus ulls estan fixos en
la flauta.

El soroll dels carrers vol ofegar el cant
d'un petit ocell.

L'home agafa la flauta. Li explica que és
diferent de totes les altres. El nen seu a
la seva vora. Li pregunta, per què?

El cel, com enfadat, espetega. Comença
una forta tempesta. Els crits de la gent
que corre per no mullar-se acaben d'arro-
donir el soroll que hi havia de carrers, de
trons i d'aigua.

L'home es posa la flauta a la boca. Co-
mença a bufar suaument. El nen comprèn

per què és diferent la flauta.

En comptes de ser el silenci, fons i el
so, tonada, en aquesta, el soroll fa de
fons, i el silenci dóna la melodia.

Entre el soroll de trons i gent, surten
d'ella notes de silenci, fines i lleugeres,
com fils de boira.

La gent que corria s'atura. Se'l queden
mirant. La mare del nen se l'enduu. El nen
no vol marxar. Plora.

El vell s'aixeca i es torna a penjar la
flauta a l'esquena. Va caminant sota la plu-
ja. Es perd enmig de la gent.

Em desperto.

El cel continua grls.

El terra està moll.

El soroll dels carrers vol ofegar el cant
d'un petit ocell...

Judit Castellà i Escolà
(17 anys)

NO ÉS RES

4.ª Categoria - 2.ª Premi

La veritat,
és amagada.
Ja no deixen parlar,
perquè diuen
que els fan soroll les orelles.
L'odi,
és incontrolat.
Ja no deixen pensar,
perquè diuen
«el pensament és el pitjor de l'home».

L'enveja,

és a tot arreu.

Ja no deixen escoltar,

perquè segons ells,

són massa petits!

La por,

és indomitable.

Ja no deixen mirar,

perquè el que mira

hi veu malament.

Ja no mirem,

ni escoltem,

ni pensem,

ni parlem,

ni toquem;

perquè,

com es pot tocar una cosa que no hi és?

com es pot parlar si no es té veu?

com es pot escoltar una cosa que no se

[sent?

com es pot mirar si no es veu?

i pensar?

com es pot pensar si no es toca?

com es pot pensar si no es parla?

com es pot pensar si no es mira?

com es pot pensar si no s'escolta?

L'home és un, la vida és una, la veritat:

[CAP

Ignasi Ribera
(19 anys)

*Als propers números de SIÓ, procurarem
publicar els restants treballs premiats al
Certamen Literari.*

Activitats Culturals de «La Caixa»

La programació del mes d'abril de l'Obra Cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, s'inicià amb un acte infantil que tingué lloc al Foment Parroquial el dissabte, dia 22. El grup «Titelles Baby» presentà l'espectacle «Cançons i Ninotades», amb música de «Ara va de bo». Es tractava d'una sessió de titelles, en la qual es feia participar els petits espectadors amb diàleg i comentaris, tot amenitzat amb música i cançons. Uns docents infant agramuntins prengueren part en l'esmentada funció.

Cicle La Caixa de les eines

Per als adults s'havia programat la divulgació de treballs manuals d'utilitat casolana, fàcils de realitzar per qualsevol aficionat que disposi d'un mínim d'interès i de traça. El senyor Antoni Maduell, profund coneixedor de la matèria, en dues sessions il·lustrades amb diapositives ens ensinistrà en el coneixement de les eines i dels elements més habituals, i en la manera de fer-les servir i d'utilitzar-les, per tal de trobar solucions pràctiques als problemes que poden presentar-se en una llar.

La primera xerrada, realitzada el dia 24, fou dedicada a la pintura, empaperat i recobriments dels terres. El senyor Maduell desgranà una colla de nocions, elementals i pràctiques, sobre els diferents tipus de pintura aplicables a cada cas determinat, manera de barrejar-les, idees sobre colors, tècnica de l'empaperat, moquetes, sintasol, etcètera.

La segona sessió, celebrada el dia 27, tractà de la fusteria com a tema principal. Fòrem informats de les di-

ferents classes de fusta, de les seves respectives característiques i de les eines per a treballar-la. També se'ns ensenyà la manera de col·locar una porta, un pany, un prestatge, etc.; de construir petits mobles o elements auxiliars; d'usar vernissos i laques, de restaurar i conservar mobles antics; i d'altres petits secrets professionals com, per exemple, saber foradar una rajola sense trencar-la.

Representació teatral

Amb anterioritat als actes esmentats, el dia 21 d'abril, tingué lloc al Casal Agramuntí una representació teatral patrocinada per l'Associació del Personal de «La Caixa». L'Agrupació Benèfica Teatral de Tàrrrega, posà en escena l'obra de Jean Sartre «Morts sense sepultura», en versió catalana de Manuel de Pedrolo.

Es tracta d'una obra incòmoda i desagradable per a l'espectador corrent. L'autor posa de relleu les tensions que genera la violència en una situació límit, sense altra sortida possible que la desfeta total. Els protagonistes tenen una obsessió: intentar donar sentit a la tortura i a la mort que inexorablement els cauen a sobre. I els torturadors tampoc no estan massa tranquils, també els rosega el neguit i la desorientació.

Des del meu punt de vista la interpretació fou ben correcta. Em consta que no tothom va pensar de la mateixa manera i no m'estranya que això succeís; m'imagino que a més de quatre els nervis que els va fer agafar l'obra, no els predisposaven gens a una valoració positiva de la labor dels actors.

Pons

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

Josep Carner i Puig-Oriol

(1884—1970)

«Déu ens do ser catalans
vella rel i fresca saba»

Josep Carner

A Josep Carner, se l'ha distingit amb el títol de Príncep dels Poetes Catalans.

Era llicenciat en Filosofia i Lletres, va dirigir diverses revistes del Principat, va ésser membre de l'Institut d'Estudis Catalans, col·laborant amb Fabra en la magna obra de normalització i enriqueriment de la llengua.

Als diaris *La Veu de Catalunya* i *La Publicitat*, hi creà un nou estil de periodisme. Els seus articles eren àvidament esperats perquè el públic sabia que eren agosarats, interessants, polèmics i apassionats, defensant l'ideal ibèric i europeista de Catalunya.

Pertanyia, també, a la Diplomàcia de l'Estat i, per tant, va exercir diversos càrrecs oficials en diferents països.

Durant la guerra civil, es posa al costat de la República i després, exiliat, es casà a Bruxeles, amb Emilie Noulet, professora de la Universitat Lliure. Durant l'ocupació alemanya, ha de fugir cap a Mèxic on fou membre del govern de la Generalitat. Quan acaba la guerra torna a Bèlgica, on hi exercí de professor universitari i, no torna a Barcelona fins el 1970, marxant novament, després d'una breu estada.

Avui, Carner, és considerat com un gran valor del Noucentisme i és catalogat després de Verdaguier i de Maragall. La seva obra literària en prosa, poesia, teatre, contes per als infants... és copiosa: *El comte Arnau, Els fruits saborosos, Les monjotes, Bella terra bella gent, La inútil ofrena, La primavera al poblet, Nabí, Llunyania, Arbres*, etc. etc.

Gran traductor, ens portà a la llengua: Dickens, Shakespeare, Mark Twain, Lafontaine, Defoe, etc. Escriví, també, en castellà, francès i italià.

En el seu forceig amb l'exili hi trobem la ferma creença a no esdevenir un caragirat i, sord a les tamborinades falagueres que se li oferien repetidament, escrivia:

Lluny dels indrets que tan volguéreu
què ronsegeu de vell ací?
Per què minvant en terra estranya
us resigneu a trista fi?

Veu que em bescanti em fa revlure;
veu que em fereixi em fa més lliure,
i ara i abans, ací i allí,
mai no minvat per cap destí,
un LLOC tan sol batega en mi.

Els seus poemes, com ho podríem palesar a bastament, són, a vegades, una fressa musical, enriolada, joguinejant amb la llengua. Valgui'n una mostra:

«Donen el peix que la xarxa collí;
el peix d'argent, de maragda i robí.»

I un detall de la seva prosa: «Al món hi ha una gran massa de brètols, una neutre d'indiferents i un nucli petit, molt petit, de cavallers i de sants. Però, de tota aquesta perillosa mescla, la Providència, amb la seva màgica alquímia, en sap treure el bé.»

Carner, com hem dit, va venir el 1970, el comprovar el capgirament i l'anorrecció del país, el colpí fortament. Eren testimonis febaents que els qui el combatien aferrissadament, l'havien ancorat i endogalat, semblava, definitivament, tant, que algun diari anunciava, potser amb sobergueria el dia del seu depart de Barcelona: «Carner, se'n va sol».

Tal com ell deixà establert, la nostra terra ja li dona amorosa acollida i la presència al seu enterrament del Conseller de Cultura de la Generalitat, Pere Pi-Sunyer, així com de la flor i nata dels intel·lectuals i polítics catalans, agermanats amb el poble, donen el més pregon testimoniatge que Catalunya mai no l'oblida. Carner, no se'n va anar sol; se n'emportava l'afecte sòlid de tot el país.

Tenim l'esperança que el Conseller de Cultura, amb el seu equip d'homes, emprendran, tan aviat com puguin, una agosarada política cultural d'alts miratges a fi de, per una banda, atiar el foc de cultura que tant de temps hem covat i per l'altra regar continuament com a degotís d'aigua, el garric sec i eixarreit, tants anys abandonat, de la nostra ciència, per aconseguir que sigui realitat el que diu Climent Forner:

«Les fonts que ahir emmudiren, rebrollaran.
Els pins que es mustigaren, reverdiran.»

Pere Mora i Giribet

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

MES D'ABRIL

MATRIMONIS:

Josep-Antoni Caus Solans i
Maria Boncompte Esteve dia 23

Josep M.ª Coma Navés i
M.ª Carme Vázquez Soldevila » 29

DEFUNCIONS

Josep Puig Samarra dia 1 92 anys
Antoni Bonet Carrera » 21 74 »

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES D'ABRIL

Dia	1	39	litres m.²
>	2	23'5	>
>	4	4'	>
>	5	1'5	>
>	6	2'7	>
>	10	2'2	>
>	18	4'3	>
>	23	1'2	>
>	24	2	>
>	25	2'5	>
>	28	1	>
>	29	8'5	>
>	30	20'6	>

Total 113'0 litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONI

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL. 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crich)

li ofereix els servels de
RESTAURANT · CAFETERIA
SALA DE FESTES · RESIDENCIA
BARRA AMERICANA
atessa per belles Senyoretas

REFLEXIONS ENTORN DE LA VAGA DELS MESTRES (I)

El curs passat, concretament a les darreries del mes de novembre del 1976, els mestres o professors de EGB (denominació actualitzada), vam encetar una vaga que durà quatre dies a fi i efecte de demostrar al Govern el malestar i descontent que hi havia dins el cos d'ensenyants, degut a la política educativa duta a terme per aquest. Enguany altra vegada els mestres, a partir del dia 18 d'Abril i, quan escric aquest comentari encara no ha acabat (dia 2 de maig), hem tornat a fer vaga per assabentar a aquest Govern de UCD sorgit d'unes eleccions, el profund descontent del magisteri de tot l'Estat Espanyol enfront de la política educativa, equivocada segons el nostre parer, que duu a terme.

La vaga dels mestres és en certs sectors de la societat i sobretot en molts dels pares que llurs fills van a l'escola un xic impopular. Sovint la gent no comprèn ni vol entendre els problemes de les altres persones. Hom només entèn moltes vegades els problemes que els afecten d'una forma personal, individual, particular, d'una forma egoista gosaria dir. No s'adona, però, que aquests problemes tenen quasi sempre un abast social més ampli que ens afecta a tots. Ens fa falta, crec jo, una actitud crítica enfront les situacions conflictives de la societat actual, no per veure-hi els factors negatius, sinó també els positius. Ens cal potser sortir fora del nostre «jo» i intentar ficant-se en el «jo» dels altres i voler entendre els problemes vitals d'aquella altra persona. No podem fer una crítica severa i destructiva d'una problemàtica de la societat sense jutjar ni entendre el «perquè» d'aquell conflicte, sense saber les causes reals que han motivat aquella situació. No podem reprendre unes determinades actituds d'alguns estaments de la nostra societat, en aquest cas el magisteri, fa uns mesos la pagesia, i molts dies el proletariat de moltes indústries, sense esbrinar les causes del seu comportament.

Avui, però, la nostra societat avança, encara que molt lentament, cap a una societat democràtica. Els partits polítics, els sindicats i entitats populars de qualsevol tipus, fan que hom participi cada vegada més en la societat, que col·labori i comparteixi ahora molts dels problemes que l'afecten. Per això crec que no ens podem quedar a casa arraulits sense fer res, ningú no pot inhibir-se dels greus problemes que ens afecten, hem d'adonar-nos que els problemes d'un són també els de l'altre, hem de vetllar pel benestar d'aquesta comunitat, per això ens cal una participació activa, en la mesura que es pugui, en tots els organismes de caràcter cívic, polític o sindical que té la societat.

Reivindicacions

Voldria exposar el «per què», les causes que van motivar la vaga, el greu problema de l'atur dels mestres durant el mes passat i part d'aquest. Els professors d'EGB no estem d'acord, tal com he dit abans, amb la política educativa del govern Suárez, i així ho vam demostrar demanant-li unes reivindicacions, les quals creiem del tot necessari assolir-les per aconseguir dos objectius fonamentals: la dignificació de la tasca i la persona del mestre davant la societat i el millorament de la qualitat de l'ensenyament.

Quines eren aquestes peticions a l'Administració? Molts ja les coneixeu, però jo les voldria fer extensibles a tots els lectors de *Sí* perquè puguin capir les raons de la nostra protesta en forma d'atur. Assenyalem les més importants:

1. **Aspecte econòmic.** Els mestres tenim en aquests moments un salari «base» de 18.775 ptes., que juntament amb uns complementos, entre d'altres el vergonyós de «Casa Habitació» de 175 ptes. mensuals, i després d'aplicar uns descomptes (IRTP, mutualitat, drets passius, etcètera), ens queda un salari real d'unes 31.000 ptes. mensuals, a part dues pagues «extres» al cap de l'any (18 de juliol i Nadal) de sou base. Aquesta és la realitat, què volem? Volem que se'ns revisin aquestes percepcions d'acord amb l'increment del cost de la vida (22 % sobre el salari real segons Acords de La Moncloa) i la gratificació del complement de «Dedicació exclusiva» a l'igual que molts funcionaris de l'Administració (Hisenda, Exèr-

cit), la qual comporta dues hores més de treball diari, aconseguint així un augment linial de 8.000 ptes. mensuals. Això comportaria també el rebuig de les Permanències (repàs), que arreu cobren els mestres per una hora de classe, d'assistència voluntària, per anivellar el seu poder adquisitiu.

2. **Escolarització total i gratuïta.** Avui podem afirmar que l'escolarització a l'Estat Espanyol no és total ni gratuïta. No és total perquè hi han molts infants arreu que no tenen escola, no poden anar a l'escola perquè o no hi ha les suficients places escolars públiques o no poden pagar una escola privada; això comporta d'una manera directa que no és gratuïta puix molts al no disposar de places en l'escola de l'Estat han de pagar-se una escola privada. I els que van a l'escola estatal tampoc no ho tenen del tot gratuït ja que han de pagar de la seva butxaca els materials que utilitzen a l'escola (llibres, llibretes, folis, cartulines, etc.), cosa que hauria de costejar l'Administració si realment volgués una escola pública, per a tothom.
3. **El Concurs de trasllats.** El concurs de trasllats es totalment anacrònic. Està centralitzat des de Madrid. No es comprèn com molts dels mestres que han aprovat les «oposicions» es veuen forçosament traslladats a altres zones de l'Estat. Això perjudica enormement l'educació puix ja em direu el poc coneixement que tindrà un mestre fill de Lleida de l'idiosincràsia i costums de les terres de Càdis o de Salamanca per ficar un exemple. Crec que els mestres han d'executar la seva tasca, lògicament en la terra que coneix, que estima, allí on ha nascut i ha estudiat.
4. **Atur.** Patim un greu problema d'atur. Molts mestres que han acabat els seus estudis es troben sense feina. Aquest és un problema greu. Com arranjar-ho? «Cap nen sense escola, cap mestre sense feina». Aquest era un «slogan» de l'Escola d'Estiu de l'any passat. Aquesta podria ésser doncs una sortida del problema. Si realment tots els milions de l'Estat Espanyol tinguessin escola es necessitaria molts mestres més. Altra solució podria ser el que en cada classe hi hagués un nombre màxim de 25 a 30 alumnes, número ideal per garantir una educació com cal. Avui en moltes escoles estatals i privades hi ha classes que excedeixen els 60 nens. Aquest cas no tan corrent en les terres de Lleida, és normal en zones que han tingut una gran creixuda de població en els darrers anys (Barcelona, Badalona, Terrassa, etc.). Altre camí de sortida podria ser el dedicar una especial atenció a l'ensenyament preescolar (parvularis). Ara en aquests moments l'ensenyament no és obligatori fins als sis anys (1.er EGB). En alguns col·legis hi ha parvularis però en altres no n'hi ha o són insuficients. Tot això ho creiem necessari i podria resoldre en gran mesura l'atur forçós en què es troben molts companys.
5. **No tenim drets sindicals.** Els mestres com a treballadors assalariats que som volem que ens deixin organitzar les nostres sindicats i volem que hi hagin unes eleccions sindicals tal com s'han fet en la majoria de les empreses, per tal d'elegir els nostres representants i així poder defensar els nostres interessos davant l'Administració, el nostre patró.
6. **Jubilació.** Actualment els mestres tenim la jubilació als 70 anys, edat en què salvant honroses excepcions, vulguem o no vulguem, no s'està realment en condicions d'atendre degudament una classe. Volem doncs que l'edat del retir sigui als 65 anys, igual que l'altra classe treballadora de la qual formem part.
7. **Actualització del professorat.** Exigim que el Govern facili els mitjans adequats per l'actualització del professorat. Els mestres no ens podem quedar parats, estancats en els nostres coneixements, necessitem «estar al dia» en tots els avanços que es donen en el camp de l'ensenyament per poder actualitzar la nostra manera d'ensenyar i d'edu-

car. Demanem per això que el Govern se'n preocupi, organitzant curssets, conferències, xerrades, etc., fora de l'horari escolar perquè el mestre no es quedi enrera i es torni un ésser immobiliària, Recordem ací l'èxit de les Escoles d'Estiu on molts mestres assisteixen, pagant de la seva butxaca, durant 15 dies de les vacances d'estiu per tal de perfeccionar llurs coneixements.

8. *Gestió democràtica dels centres.* Volem una escola on participin tots els sectors implicats, pares, alumnes, professors, entitats representatives de la societat, etc., on tots tinguem quelcom a dir, on tots hi puguem participar, una escola que no sigui estructurada i organitzada única i exclusivament pel ministeri corresponent, sinó per tots els directament afectats en el procés educatiu. Necessitem un Reglament de Centres i uns Estatuts del Professorat on participin en la seva elaboració tots els estaments de la societat esmentats abans.
9. *Estabilitat en el treball.* Molts dels nostres companys que avui estan a l'escola no tenen estabilitat laboral. Són els anomenats «interins». Aquests disfruten d'un contracte laboral per un sol curs sense tenir la seguretat de treball el curs vinent. A més el seu salari és molt més minso que el dels anomenats «propietaris». Volem que s'acabin aquestes discriminacions dins del magisteri, tot hom ha de tenir una estabilitat en la seva feina i gaudir d'un mateix salari si no allò de «a igual feina, igual salari» no es compliria.

Aquestes són les reivindicacions a nivell de tot l'Estat Espanyol però jo crec, com a català, que juntament amb el que acabo d'exposar hem de reivindicar també una escola catalana, una escola feta a la mida de casa nostra, una catalanització total de l'ensenyament. No podem consentir que sigui des de Madrid que ens diguin com hem de fer l'escola a Catalunya. Ara és l'hora de lluitar perquè aquesta Generalitat embrionària que s'està gestant, algun dia neixi realment i aconsegueixi autèntics poders per governar Catalunya i poder decidir els nostres problemes des d'ací, des de casa, i així aconseguir un ensenyament i una escola vàlida pels catalans.

Actitud del Govern de UCD

Nogensmenys que vora la ratlla de 90.000 mestres hem estat en atur total. Això significa uns quatre milions d'infants sense escola, quatre milions de ciutadans trasbalsant la vida quotidiana de moltes famílies. Aquesta situació veritablement conflictiva creada per la vaga dels mestres que podríem qualificar d'engaixosa, ha estat permesa per l'actitud d'un Govern que jo m'atreveria a dir del tot irresponsable. S'han fet el sord i el cec enfront del problema. Durant dues setmanes van ignorar el conflicte, no volien rebre ni escoltar les nostres peticions adreçades mitjançant la veu dels nostres representants. Es negaven al diàleg, a la negociació, en definitiva, semblava que estaven en els llims, permetent el deteriorament constant de l'ensenyament estatal. Sembla ser que en el fons potser el que pretenia el govern permetent la llarga durada de la vaga, era menysprear i desprestigiar davant l'opinió pública l'escola de l'Estat, en benefici de l'escola privada monopolitzada encara avui per les ordres religioses. Aquesta escola privada a la qual se li ha repartit milions de pessetes en subvencions mentre l'escola estatal, l'escola de les classes populars, està en detriment sense rebre les atencions que necessita per millorar la qualitat de llur ensenyament. «La huelga —afirmava la Tribuna del diari madrileny *El Imparcial*, el 28 d'abril— ha puesto de manifiesto la incompetencia de los hombres que en este momento deciden sobre los problemas de personal y de EGB en el MEC». Per això crec que les persones que estan en els càrrecs governamentals malaptes per solucionar els problemes que se'ls presenten, no els queda altre remei que dimitir.

Miquel Aguilà i Barril

ACLARIMENT

En el darrer número de *Sió* (abril 1978) i en la secció «Quinta Columna» en l'apartat «Llengua» es fan unes afirmacions no del tot exactes. Vull precisar que:

- 1.º Al Col·legi Nacional d'Agramunt s'imparteixen classes de

Quinta Columna

PLANY

Al tauler d'anuncis del Casal hi hem llegit la nota per la que es fa públic que per renúncia voluntària queda vacant la plaça de Secretaria de dita Societat. Ens en condelem perquè, sincerament, creiem que si bé és veritat que en aquest món ningú és imprescindible, sí que serà difícil trobar una persona que pugui cobrir-la amb la mateixa eficàcia i senzillesa que l'inefable PERET Brils. Sense voler pecar de suspicaces, atribuïm aquesta decisió d'en Peret, a algun dels acords que es prengueren en la darrera Assemblea General que, per altra banda, considerem francament irrealitzables. De totes maneres bandejant aquest entrebanc i amb tot i que sabem sobradament que a tots ens ha d'arribar el relleu, l'amic Peret no està encara, ni molt menys, en la decrepitud i per això ens permetem preguntar-li: ja t'ho has pensat be?

ROVELL

Quan al Passeig del Sió (d'en Josep Brufau com se'n diu ara), s'hi instal·laren els fanals que hi ha, es feren tota mena de comentaris: que si n'hi ha massa; que si amb els mateixos s'hauria pogut cobrir la totalitat del passeig i no solament un bocí; que si almenys s'hagués il·luminat l'accés fins a la carretera de Cervera, etc. No pretenem, perquè seria improcedent, discutir ara i ací, si els punts lluminosos foren correctament distribuïts al seu dia. El fet ja és consumat i, sigui com sigui, hem de reconèixer que dóna goig de veure'l il·luminat sobretot les nits d'estiu, que ja s'acosta. Però sí voldríem cridar l'atenció a qui correspongui, del fet que el rovell s'està menjant i de quina manera!, la part metàl·lica dels fanals i demanen amb urgència una nova pintada. De no fer-ho així ens temem que entre la corrossió, els perdigons d'alguns que altre caçador de pardals i potser algun roc llençat amb mala traça par la mainada, ben aviat donaran cura, si no s'hi posa mà, d'un gran nombre de fanals que encarrirà més encara el seu futur i inevitable arranjament.

FONT

Ens referim a la de nova planta que l'Ajuntament, sense fer soroll, ha instal·lat al capdavant de l'Avinguda de M. Jolonch, cantonada amb la carretera de Tàrraga. Sense que es tracti de cap cosa de l'altre món, reconeixem que és un punt més d'abellament de la nostra Vila, que prou mancada n'està. A més que pel seu emplaçament (potser una mica massa a prop de la vorera ens atreviríem a dir), farà una mica més agradable, amb els seus banc i fanal, la guàrdia que cada dia de festa fan els Socorristes de la Creu Roja. Ben sincerament li desitgem més bona sort que la varen tenir altres fonts que fa quatre o cinc anys s'instal·laren en diversos llocs de la població i que entre la desapersecció d'uns i poca cura d'altres no tardaren en anar-se'n en orris.

C.

català d'assistència voluntària, cada dia dues hores fora de l'horari escolar.

- 2.º Aquestes classes són impartides, no solament pel signant tal com allí s'afirma, sinó que també ho fa el senyor Ignasi Guitart.
- 3.º El Ministeri (MEC) subvenciona amb retribucions d'unes 3.000 ptes. mensuals per cadascun dels professors de les esmentades classes.

Gràcies.

Miquel Aguilà i Barril

Futbol: Segona Regional

GRUP IX

Després del canvi de preparador s'ha vist, al menys, una millora en les darreres jornades i el nostre equip torna a tenir confiança en ell mateix, cosa que l'aficionat ha notat i així, des que no feia moltes jornades, s'ha identificat amb l'equip. Davant aquesta situació esperem que les darreres jornades que falten, la moral sigui més forta i es pugui aconseguir un lloc digne per a la nostra Vila.

Dels resultats registrats, fins ara, quan portem jugades 33 jornades són com segueixen:

Dia 2 d'Abril

C. F. Tremp, 2 - C. F. AGRAMUNT, 2

Dia 9 d'Abril

C. F. AGRAMUNT, 2 - C. F. Cervera, 0

Dia 16 d'Abril

C. F. Arbeca, 1 - C. F. AGRAMUNT, 1

Dia 23 d'Abril

C. F. AGRAMUNT, 2 - C. F. Almacelles, 2

Dia 30 d'Abril

C. F. Montoliu, 2 - C. F. AGRAMUNT, 0

La Classificació va així:

En primer lloc, Balaguer, segueix Molle-russa i l'Almacelles, que són els equips amb més possibilitats de pujar. En la zona intermitja s'hi troba l'Agramunt, amb 35 punts i un positiu. A la cua tenim l'Albesa i Cervera, ja quasi condemnats a baixar a l'altra categoria.

Deixem constància, també de la presència al portal local del porter juvenil París, car el titular Serentill ha estat reclamat per l'Artesa de Segre.

En quant als juvenils podem dir que han iniciat un nou Campionat i els resultats aconseguits són:

Penya Barcelonista (La Seu d'Urgell), 1 - C. F. AGRAMUNT, 1

C. F. AGRAMUNT, 3 - C. F. Gerp, 0

D'aquests, en altres números de la nostra revista, seguirem informant.

Jaume Cufià i Mata

Sant Jordi

En aquest petit comentari intentarem reflectir el que ha estat la festa de Sant Jordi d'enguany.

En primer lloc, ens cal constatar la poca presència de la nostra senyera als balcons, contràriament al que succeí l'any passat, per causa, segurament, de la nul·la campanya que si dedicà. Creiem que aquest tipus de manifestacions com és la de treure la nostra senyera als balcons en un determinat nombre de festes, és un acte que s'hauria de mantenir i més en aquest moment en què tot el poble català hauria d'estar immers en la plena recuperació dels nostres drets nacionals.

L'acte més important de la jornada, al nostre parer, fou l'únic que es desenrotllà amb caire reivindicatiu: la retolació en català per mitjà d'uns papers apegats en nombrosos carrers de la Vila per part dels joves de «La Senyera». L'anhel de veure aquesta retolació d'una manera oficial, o almenys algun signe, ha estat moltes vegades manifestat a l'Ajuntament, sense que aquest respongués mai d'una manera efectiva. Últimament l'Esquerra Republicana s'adreça directament al Batlle, ja que peticions formulades en diferents ocasions i per diferents grups no havien estat ateses, perquè es refolessi, i en català, tots el carrers de la Vila i que, mentre tant, es fes amb uns quants dels carrers més cèntrics. La petició fou denegada per manca de diners. Esperem que la iniciativa de «La Senyera», que fou molt ben rebuda per part dels agramuntins, esperoni el Consistori.

La petita nota d'animació la donà l'Esquerra Republicana de Catalunya que muntà una parada a la plaça de l'Església, amb venda de roses, llibres polítics i infantils i material divers com adhesius, escuts, etc. La compra en aquest dia de la tradicional rosa va adquirint entre nosaltres carta de naturalesa d'ençà que l'any passat s'installés un establiment del ram.

L'altre aspecte tradicional de la diada de Sant Jordi, els llibres, fou el més fluix. El trasllat de la Festa del Llibre al dilluns dia 24 per escaure's el 23 amb diumenge i que aquest dilluns el temps fos plujós, motivaren que aquesta diada passés quasi desprevinguda, almenys a nivell popular. Una llàstima.

Prec als avis

Fa uns mesos que vaig fer un prec, prec on demanava un llar per als avis, un lloc d'esplai. Però l'humil prec no ha tingut ressò; àdhuc en els següents números de SIÓ no hi ha cap notícia referent a ell. Cosa que sento, ja que demostra que Agramunt no està a l'unisson de la sensibilitat social general.

Avui el prec va dirigit als propis avis, jubilats tots, a la base, per a bé d'ells mateixos. Jo diria que si ells volen aquesta llar o lloc d'esbarjo, pot realitzar-se; basta que s'ho proposin. Mes per això cal de bon començament que estiguin ben units. La unió fa la força, s'ha dit. I és veritat. Però la unió neix de la bona voluntat, que ha de sorgir de vosaltres mateixos. Heu de començar per conèixer-vos, amb les dificultats pròpies de la vostra situació. Problemes d'administració estatal, de lloguers, d'assistència mèdica, de salut, amb el constant «si no fos»: la pressió que puja o baixa massa, l'artrítisme, les cames que flaquegen, la vista que s'escurça...

I també teniu de positiu: l'honor d'haver servit la societat amb llargs anys d'esforç constant. I l'experiència adquirida, la comprensió, etc.

Entre tots podeu i deveu ajudar-vos a superar amb honor i valentia l'última etapa del vostre llarg peregrinatge.

Cadascun ha de sentir com a seu l'alegria o el sufriment de l'altre. Una comunitat d'amistat i de servei. Tots podeu aportar quelcom a la tasca comuna. Qui més sàpiga, que més hi digui; qui més pot, que més hi aportí.

Quan tot això estigui ben assolit, quan tingueu aquesta unitat, tindreu la força per a dur a terme el que tots desitgeu: aquest lloc d'esbarjo, un esplai, aquesta llar que Agramunt amb els innombrables maldecaps deixa de banda.

Avis, jubilats: no espereu dels altres tot el que pugueu fer vosaltres mateixos. Per tant, us encoratjo a tots a una lluita constant, perquè un dia no llunyà aquests desitjos apuntats més amunt siguin una realitat. Endavant sempre!

Concepció Vilà

B.

El Municipi

L'Ajuntament ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes d'Abril, adoptaren els següents acords:

ESCRIT EXCMA. DIPUTACIÓ PROVINCIAL.

Ens dona compte d'un escrit de l'Excma. Diputació Provincial, relatiu a l'obra de pavimentació parcial de carrers, inclosa al Pla Provincial d'Obres i Serveis i a tal fi s'acorda sol·licitar de la mateixa la concessió [de l'execució o conceció de l'obra dita a l'Ajuntament en la forma que determina l'Article 17 del Reial Decret 1087/1976.

LLICÈNCIAS D'OBRES.

Al Sr. Modest Petit Badia, per a realitzar obres interiors a la casa carrer Castell, 29

Al Sr. Josep Borges Santamaria, obertura de dues finestres al cobert a la Baixada dels Dipòsits.

Al Sr. Ramon Giribet Huguet, arrebossat i pintat de la façana i col·locació de canaleres de desguàs d'aigües en casa Raval de Puigverd, 29.

Al Sr. Aleix Darbra Gili, construcció d'una vivenda unifamiliar de Renda Limitada en la partida Clos.

Al Sr. Josep M.ª Martí Mora, construcció d'un edifici compost de planta baixa i un pis, de Renda Limitada, Grup Ier., al Camí de Les Serres.

Al Sr. Emili Hernández Gómez, construcció d'un edifici de planta baixa i dos pisos alta, al Raval de St. Francesc.

Al Sr. Ramon Ortiz Gou, obrir una finestra a la façana lateral casa als Extramurs del Castell.

Al Sr. Marià Bové Busquets, reparació de la teulada i construcció d'una terrassa a la part posterior de la casa al Raval de Puigverd.

Al Sr. Josep Solanes Farran, enderroc i posterior reconstrucció paret corral al carrer Carabassa.

Al Sr. Ramon Roqué Gomà, se li eleva a definitiva la llicència provisional concedida el 15 d'Abril de 1.977 per a la construcció d'una vivenda a la Urbanització Verge dels Socors.

Al Sr. Francesc Cercós Cusolà, obres interiors a la casa situada a Mafet.

Al Sr. Antoni Farré Solans, reforçar paret lateral a la casa situada al Raval de Sant Francesc.

Al Sr. Manuel Farràs Marquilles, reparació teulada casa situada a la Baixada del Mercadal.

Al Sr. Manuel Hernández Vázquez, obres interiors en casa al Raval de Puigverd.

Al Sr. Manuel Farràs Marquilles, cobrir pati situat al Raval de Puigverd.

Sr Ramon Roca Sala, ampliació de dues finestres i obres interiors habilitació dependències a l'edifici situat al carrer Circumvallació.

A la Sra. Rosa Miralles Riera, obres interiors als baixos casa carrer Sant Joan.

PRESES D'AIGUA.

Al Sr. Antoni Vicens Creus, dret connexió d'aigua, al taller situat al Polígon Industrial.

Al Sr. Miquel Marquilles Codina, dret a junció d'aigua per al pis 2on. 2.ª de l'edifici La Torre.

Al Sr. Ramon Cairó Moleres, dret connexió aigua per al pis 2on. 3.ª de l'edifici La Torre.

Al Sr. Francesc Miralles Rúbies, dret junció d'aigua al corral Raval de Puigverd.

Al Sr. Josep Villuendas Quilez, dret de connexió aigua, pis 3er. 4.ª de l'edifici La Torre.

Al Sr. Francesc Bernaus Farràs, dret junció aigua, pati Santa Esperança.

Al Sr. Manel Farràs Marquilles, connexió aigua, cobert al Raval de Puigverd.

ACTIVITATS MOLESTOSES.

Aprovar l'expedient incoat per Torrons Vicens Bonet S. A. per a la instal·lació dipòsit gas propà.

LIQUIDACIÓ GESTORIA VILA.

Aprovar l'estat de comptes corresponents al primer trimestre de l'exercici actual.

OBERTURA ESTABLIMENT.

Al Sr. Martí Garcia Cruz, se li autoritza l'obertura d'un Bar al carrer Sant Joan.

Al Sr. Joan Solé Limas, se li autoritza el trasllat de la tenda de venda de Begudes al carrer Mercè, 4.

COMPTES I FACTURES

Se'n aprovaren diverses per un import total de 289.703 pessetes.

+

JOAN XARPELL TALLAVI

retornà a casa del Pare el 6 de febrer de 1978,
a l'edat de 70 anys, al Pas de la Casa. (Andorra)

A. C. S.

Els seus afligits: Esposa, Pepita Comallonga Riera; fills, Jaume i Teresa; fills polítics, Anna Begoña; néts, Iñigo, Estefania, Ainhoa i família tota, us demanen que el recordeu en les vostres oracions.

NOI! ... ARÀ SÍ!
VEIG QUE LA DONA HA ACONSEGUIT
ALLIBERAR-SE DE TOTA OPRESSIÓ!!

Reivindicació obrera i ètica del Treball

«La classe treballadora del nostre poble encara no ha assolit totalment ni les llibertats ni les reivindicacions necessàries per organitzar, amb eficàcia, els propis instruments de lluita i de defensa que els donin possibilitat de fer front als interessos del sempre poc humanitzat capitalisme...» (Nota dels secretariats diocesans de «Justícia i Pau», de Barcelona, Girona i Tarragona, publicada al Full Dominical del Bisbat d'Urgell, el dia 30 d'abril de 1978.)

«Ningú no pot desentendre's de la seva responsabilitat... Cadascú de nosaltres és responsable personalment de la creació...» (Roger GAUDY, Paraula d'home. E. Claret. Barcelona, 1977, pàg. 53.)

Heus ací un gran objectiu: reivindicació social justa i correspondència responsable del treball ben fet.

Per un bon nombre de persones, l'esclat reivindicatiu del dia primer de Maig al nostre país va constituir un fenomen social incompès i àdhuc contradictori; incompès i contradictori per dos qüestions diferents; una primera, pel fet de no tenir una visió històrica del moviment obrer i, una altra, per haver descobert potser un espill d'oportunisme en algunes de les vagues laborals dels últims mesos.

Des d'una perspectiva històrica, la mentalització de l'obrerisme europeu anà surant en la mesura que les idees del liberalisme econòmic de la Il·lustració (segle XVIII) s'anaren materialitzant. Poc a poc, les generacions de l'últim terç del segle XVIII i de la primera meitat del segle XIX, varen acceptar de bon grat els aventatges del nou model econòmic i, paralel·lament, la classe capdavantera del procés industrial assolí amb èxit els resultats de les corresponents «revolucions polítiques»: la burgesia del segle XIX havia enderrocat les forces de l'Antic Règim i, amb les noves eines jurídiques del constitucionalisme, es decidí per la materialització plena dels postulats del liberalisme teòric d'Adam Smith. Tenim, doncs, la nova estructura econòmica del capitalisme.

Cal recordar, però, que les idees del liberalisme s'havien llençat en nom de la felicitat humana, ja que es deia que l'home seria més feliç en la mesura que pogués gaudir de més béns materials; allò que calla, doncs, era posar en pràctica les teories dels fisiòcrates i també les dels industrialistes per poder així augmentar les riqueses existents. Malgrat tot, el resultat aconseguit fou ben diferent: el capitalisme liberal possibilità l'increment de les riqueses d'uns quants i deixà a la misèria la gran majoria. La injustícia, el menyspreu de la persona, les llargues jornades de treball, els salaris de gana, els alts percentatges d'accidents i malalties laborals, la manca total de seguretat de tot tipus, el treball dels infants, etc., etc., afavorí un corrent de crítica social de caire reformista —el socialisme utòpic—, que si bé no va poder aconseguir una teoria de transformació realista de la societat, almenys va impulsar les primeres associacions obreres de tipus mutualista i cooperativista en un primer intent de fer front a la duresa del capitalisme liberal. Amb tot, però, el problema social s'anava agreujant.

A mitjans del segle XIX va configurant-se la gran obra teòrica del socialisme científic de Karl Marx. Es tractava d'un raonament crític del sistema i de la societat capita-

lista i d'una alternativa econòmic-comunista amb un objectiu molt concret: solucionar per sempre les greus injustícies dels treballadors imposades per la societat capitalista i industrial anglesa del segle XIX.

Els obrers d'arreu d'Europa assoliren, com una taula de salvació, les idees marxistes; el primer pas fou la creació d'una Associació Internacional de Treballadors que s'anomenà la PRIMERA INTERNACIONAL (1864). D'ençà aquell moment històric s'endegà una lluita organitzada i violenta entre els dos grans factors del sistema productiu: el capital i el treball. La lluita obrera, a través de la seva història, restà orientada per diferents postulats teòrics i també de praxis: el marxisme, l'anarquisme, el comunisme i, amb molta menys incidència, la doctrina social de l'Església. No cal dir que els entrebancs i les dificultats foren sempre greus i massa vegades sagnants; les constants crisis del capitalisme foren els obstacles més greus per poder satisfer part de les reivindicacions obreres.

A partir dels anys cinquanta, una vegada superada la crisi més llarga i més conflictiva del capitalisme (1914-1948), els treballadors europeus assoliren ràpidament un nombre considerable de millores socials com: salaris cada vegada més elevats, educació generalitzada, seguretat social, vacances pagades, jubilació als seixanta cinc anys, etc., etc. Cal remarcar, però, que si bé és certa l'existència d'una pressió obrera intensa, forta i continuada, també és cert que l'etapa esmentada ha estat l'única en què no va existir una organització obrera unitària del caràcter de les anomenades INTERNACIONALS.

Crec que el nostre PRIMER DE MAIG celebrat amb llibertat després de molts anys, cal entendre'l com una denúncia històrica i també actual de les desigualtats socials que encara es mantenen en el si del nostre sistema econòmic. Malgrat tot, han desaparegut ja els antics plantejaments revolucionaris que, al seu dia, havien pregonat la Internacional marxista (1.ª Internacional), la Internacional comunista (3.ª Internacional) i la Internacional trotskista (4.ª Internacional). Es força palès que l'actual societat vol una millor justícia social però, la vol, en pau i també en llibertat.

Al meu parer, tot això ens podria suscitar una reflexió. Hem vist que les millores socials han esdevingut generoses quan, a més de cultura i d'experiència sindical, s'ha donat alhora un increment dels beneficis dins el sistema econòmic. Si això ha estat un fet comprobable històricament, potser fóra bé replantejar-nos seriosament la nostra pròpia actitud com a treballadors que som tots... Recordem el text recopilat a la capçalera d'aquest article: «ningú no pot desentendre's de la seva responsabilitat...».

No hi ha dubte que cal treballar sense treva per una millor justícia social però cal també, a la vegada, responsabilitzar-nos del nostre deure i de la nostra exemplaritat professional i laboral...

Penso que aquí no hi tenen acollida les demagògies.

Joan NOVELL